

[Rytter.]

Straffelov gennemført, og det var netop af Hensyn til Nævningerne, idet vi sagde, at den gamle Straffelov var vanskelig at haandtere, samtidig med at vi havde Nævningerne, fordi de følte sig bundet af, at Strafferammerne var for snævre. Derfor hævdede vi, at vi maatte have en ny Straffelov gennemført, for saa kunde Nævningerne fungere og florere, om jeg saa maa sige, thi da var de ikke bange for at overlade Strafudmaalingen til Dommerne, og det ærede Medlem anførte netop et lignende Eksempel som nu i Dag. Dengang var vi ikke inde paa, at de ogsaa skulde deltage i Afgørelsen af, hvilken Art af Straf der skulde anvendes. Vi gik netop ud fra som givet, at det, Nævningerne kunde afgøre, var Spørgsmaalet Skyld eller Ikke-Skyld, men at derimod Spørgsmaalet om, hvilken Art af Straf der skulde anvendes, var overordentlig vanskeligt selv for Teknikere, og at en Afgørelse af, om den dømte skulde i den ene eller den anden Anstalt, forudsatte et Kendskab til disse Anstalter, som man ikke kunde kræve af Nævningerne.

Det forekommer mig, at den højtærede Ministers Sammenligning mellem Højesteret, som efter min Mening skal kunne tiltræde Nyordningen, og Forespørgsler til Ministeren, var lidt ved Siden af. Hvis den højtærede Minister vilde have nævnt et mere passende og mere nærliggende Eksempel, kunde han have henvist til Forhandlingsmaaden i Statsraad eller Ministermøde. I saa Henseende vil jeg holde paa akkurat det samme: at det vil være uheldigt at gennemføre en Forhandlingsmaade, som er i Strid med, hvad Institutionerne ønsker.

Jeg mener stadig, at det vil blive dyrt med Domsmandsinstitutionen, og Ministeren gør vist klogt i forud at overveje, hvor dyrt det vil blive; men jeg har Lov til at gaa ud fra, at naar Domsmænd bliver indført, vil den højtærede Minister stille sig elskværdigt med Hensyn til de Udgifter, der er nødvendige til Lokaler her i Byen og ude omkring.

Angaaende moralske Regler skal jeg kun bemærke, at jeg er imod, at der gives moralske Regler. Den højtærede Justitsminister henviste til Ægteskabsloven. Det kan den højtærede Minister ikke gøre. I Ægteskabsloven er der kun Tale om Forholdet mellem de to Ægtefæller, og der er kun en eneste Regel, som kan siges at være en moralsk Regel. Her er Bestemmelsen mere vidtrækkende, og derfor vil jeg fraaade den.

Godskesen: Den højtærede Justitsminister spurgte mig, om jeg ikke kunde tænke mig at medvirke til, at Sagen blev gjort færdig i denne Samling. Jo, det kan jeg udenmærket godt tænke mig, thi det ønsker jeg netop i høj Grad; men den højtærede Justitsminister maa ikke tro, at jeg vil opgive de Ting, som for mig er af afgørende principiel Betydning, blot for at faa Sagen lidt hurtigere igennem. Jeg maa nødvendigvis have de Spørgsmaal drøftet, som jeg tillægger saa overordentlig stor Betydning — det vil den højtærede Minister, hvis han vil være saa god at sætte sig i mit Sted, ogsaa overmaade let kunne forstaa. Det er imidlertid klart, at om vi kan blive færdige i denne Samling, i høj Grad vil bero paa, hvor lang Tid den høje Regering giver os at være samlet i. Hvis vi skal sendes hjem i Løbet af nogle faa Dage, er Udsigterne til at blive færdig med Sagen naturligvis langt ringere, end hvis vi kan blive samlet i den Tid, som er nødvendig for at faa Sagen behandlet igennem, eller maaske kan blive sammenkaldt en Gang endnu inden Landstingsvalget paa et eller andet Tidspunkt af Sommeren.

Den højtærede Minister maa altsaa tro, at jeg endogsaa overmaade gerne vil medvirke til at fremme denne Sag, saa at den kan føres til Ende, men han maa ikke forlange af mig, at jeg skal gøre det, som er mig umuligt.

Justitsministeren (Steincke): Det ærede 4de tingvalgte Medlem (Rytter) mente, at min Sammenligning mellem politisk Stilling og en Domstols Stilling med Hensyn til Offentlighed var daarlig. Det er muligt, men saa kan jeg holde mig til Domstolene og sige: Hvorfor skal Underretten staa til Ansvar for Offentligheden? Hvorfor skal Landsretten staa til Ansvar for Offentligheden? Hvorfor skal Højesteret — det allervigtigste — ikke staa til Ansvar for Offentligheden? Hvorfor maa vi ikke faa at vide, hvad der er den virkelige Begrundelse for Højesteretsdomme? Det har vi ikke alene i al Almindelighed Interesse af at faa at vide, men navnlig alle de, for hvem Højesterets Afgørelse er af den allerstørste Betydning, det være sig Universitetet, Sagførere o. s. v. Hvorfor maa man ikke faa det at vide? Der sker jo ikke noget Angreb paa Højesteret. Man har det jo andre Steder. Det ærede Medlem ved, hvor tilfreds man er i Norge netop med den offentlige Votering, og det foreliggende Forslag har en meget blidere Form.

Jeg forstod ikke rigtig den store For-